

Ο ΚΥΡΙΟΣ FREGA ΔΑΝΕΙΚΟΣ ΣΤΗ L'ORÉAL

L'ORÉAL THROUGH GILLETTE · 03

Τα κυριακάτικα πρωινά ο Giorgio κι εγώ συναντιόμασταν συχνά — φίλος και συνάδελφος, εμπορικός διευθυντής σε μία από τις μεγαλύτερες εταιρείες του κόσμου στα γυναικεία καλλυντικά: τη L'ORÉAL.

Ήταν ο τρόπος μας να μένουμε κοντά, να λέμε ο ένας στον άλλον για την εβδομάδα, για τη δουλειά, ύστερα να μιλάμε για τους πελάτες εκεί έξω στην αγορά, ανταλλάσσοντας κάνα αστείο για ό,τι είχε προκύψει, πάνω από ένα ζεστό φλιτζάνι καφέ στο μπαρ.

Είχε κοινωνικό χαρακτήρα, πάντα χαμογελαστός, πάντα ειρωνικός, αλλά με ένα αδάμαστο πνεύμα — μια κομπόχη και μια φινέτσα που δεν είχαν όμοιό τους.

Είχε πάντα ένα αστείο έτοιμο, και ποτέ απερίσκεπτο, ένα παροιμιώδες χαμόγελο που έκανε όλους να νιώθουν άνετα — του άρεσε να λέει ότι είχε ξοδέψει μια περιουσία για τα καινούργια του δόντια και ότι έπρεπε να τα ασφαλίσει για 25.000 ευρώ, για την περίπτωση που κάποιος δεν θα έπαιρνε και τόσο καλά κάποιος από τα αιχμηρά του αστειάκια και θα αποφάσιζε να του τα σπάσει.

Κάθε φορά που βγαίναμε μαζί για πωλήσεις στην περιοχή μας, την Καλαβρία, ανακοινώναμε δυνατά σε κάθε πελάτη ότι ήμασταν οι πιο τυχεροί άνθρωποι στον κόσμο, γιατί δουλεύαμε για τις δύο καλύτερες εταιρείες του κόσμου, που μας πλήρωναν μια περιουσία μόνο για να διασκεδάζουμε, όχι για να δουλεύουμε — κάτι που

πάντα εκνεύριζε όποιον άκουγε. Συχνά δεν μας πίστευαν, αλλά είχαμε έτσι κι αλλιώς τον σεβασμό σχεδόν όλων.

Ένα πρωί του Απριλίου μου είπε: την άλλη εβδομάδα θα έρθω να σε πάρω, θα πάμε να δουλέψουμε στη Σικελία, τρεις μέρες — μην ανησυχείς, όλα είναι πληρωμένα, δεν θα βάλεις δεκάρα.

Ήξερε πολύ καλά ότι δεν ήταν η περιοχή μου, γι' αυτό τον ρώτησα: τι στον διάολο θα κάνουμε εκτός περιοχής;

Λοιπόν, είπε, αυτό θα είναι η έκπληξή σου — και ίσως λίγο και δική μου.

Θα είσαι πάντα ο Frega της Gillette, αλλά για τρεις μέρες θα είσαι φιλοξενούμενος της εταιρείας στο πεδίο, με έξοδα της L'ORÉAL.

Θα σου δείξω την άλλη όψη του νομίσματος — μια αγορά που δεν ξέρεις, που δεν έχεις δει ποτέ, γιατί δεν βρέθηκες ποτέ μέσα της, όπου οι γυναίκες είναι οι πρωταγωνίστριες σε κάθε αγορά, με όλες τις ιδιαιτερότητές τους.

Για μένα είναι επίσης ένας τρόπος να σου πω ευχαριστώ, για τα δύο χρόνια που περάσαμε μαζί — ξέρω ότι χωρίς εσένα, χωρίς τη βοήθειά σου και την προθυμία σου, τη ζεστασιά σου και τους τρόπους σου, όλα όσα σε κάνουν τον άνθρωπο και τον φίλο που είσαι, μάλλον δεν θα είχα καταφέρει να γυρίσω στη δουλειά, ίσως ούτε καν στη ζωή, μετά τη νόσο του Crohn.

Αφέθηκε, μόνο για μια στιγμή, ένα μοναδικό δάκρυ — ήταν η πρώτη φορά που τον έβλεπα έτσι, να μην μπορεί να συγκρατήσει τη συγκίνηση.

Μου είπε ότι θα περνούσαμε τρεις μέρες στην Κατάνια και μία στο Παλέρμο και ύστερα θα γυρίζαμε σπίτι — το αντιμετώπιζαν ως επίσημη δοκιμή, εγκεκριμένη από πριν από τη διεύθυνση

πωλήσεών του, που την είχε υπογράψει, και όλοι ήταν περίεργοι να δουν τι θα γινόταν και τι θα σκαρώναμε οι δυο μας.

Είπα ναι χωρίς δισταγμό. Οι εταιρείες σου έδιναν πάντα πληροφορίες, αλλά ποτέ δεν μοιράζονταν πραγματική εμπειρία — κι αυτή ήταν μια γνήσια ευκαιρία να μεγαλώσω.

Το είπα στον πατέρα μου, κι εκείνος χαμογέλασε και είπε: συνεχίζεις να κάνεις πράγματα που κανείς δεν τα περιμένει — αυτό δεν είναι απλώς ένα γνώρισμα, αυτός είναι ο Ferdinando Frega.

Αυτός ήταν ο τρόπος του να δίνει την ευχή του. Ήξερε τον Giorgio είκοσι χρόνια και ήξερε ότι κάτι θα μάθαινα — μόνο που δεν ήξερε τι.

Γύρισα σπίτι και η γυναίκα μου είδε κάτι παράξενο στο πρόσωπό μου και με ρώτησε τι συνέβαινε. Με δάνεισαν στη L'Oréal για τρεις μέρες, της είπα, κι εκείνη μου απάντησε αμέσως: ο ίδιος πλακατζής όπως πάντα — πότε θα σοβαρευτείς επιτέλους;

Τη μέρα που θα γυρίσω θα σου πω ακριβώς πώς πήγε, είπα, και της διηγήθηκα όλη την ιστορία. Εκείνη είπε: τώρα μπλέχτηκες — μπαίνεις στον κόσμο των γυναικών από μια άλλη πόρτα από αυτήν που έχεις συνηθίσει. Είμαι περίεργη να δω τι θα γίνει.

Ferdinando